

Erdélyi kaland

Ebben a tanévben, a Határtalanul program keretében a pandémia ellenére kiutazhattunk Erdélybe.

A kirándulás hétfő reggel, azaz 2021. szeptember 24-én öt órakor indult, amint minden egyes diák, aki jelentkezett az útra, megérkezett az iskolától nem messze lévő buszhoz, elköszönt szüleitől és elfoglalta a helyét a jármű melegében. Amint mindenki a helyén volt, és a létszámellenőrzést is végrehajtották a kísérő tanáraink, a kulcs elfordult, és a motor robogva jelezte számunkra, hogy itt az ideje indulni. Amint a busz kerekerei forogni kezdtek, úgy kezdett el az egész társaság tervezgetni az útra. Néhányan film, vagy sorozat nézésébe fogtak, míg mások beszélgettek. Viszont senki sem aludt, az utazás, vagy hangzavar tudatától. Mindenki várta már, hogy elhagyjuk a várost, majd az országot. A határig viszont volt még 7 óra, ezért kihasználva az időt, a társaság többsége csoportos sztorizgatásba fogott, és közben az otthon csomagolt harapnivalót fogyasztották. Míg mi egymás társaságát élvezve beszélgettünk, addig tanáraink a sofőrrel társalogva ütötték el az időt.

Így érkeztünk meg a határhoz, ahol az előzetes félelmeink ellenére viszonylag hamar átkelhattünk és végre, 7 órával az indulás után, a határon túl, Romániába értünk. Mindannyian érdeklődve néztünk ki az ablakon, s közben fel is fedeztük az időeltolódást.

Az első megállónk Nagyvárad volt, ahol csatlakozott hozzánk az idegenvezetőnk, Zoli bácsi, aki állandó kísérőnk lett a következő napokban. Zoli bácsiban egy néha igen ijesztő és furcsa embert ismerhettünk meg. Legalább is csak annyira volt számunkra furcsa, amennyire nem ismertük a szokásait. Nagyvárad megismerését a római katolikus székesegyházzal kezdtük. Koszorút helyeztünk el Szent László szobránál, majd rövid sétát tettünk a belváros sétálóutcájában, ahol szebbnél szebb épületeket csodálhattunk meg. A Kőrös partján tett rövid séta után elhagytuk Nagyváradot és elindultunk a Király-hágó felé. Már alkonyodott, amikor elérkeztünk a Kőrösfői templomhoz. Ott hallhattunk II. Rákóczi Ferenc ajándékaról, egy szönyegről, és egyéb érdekességről. És végül jött a megnyugtató hír, miszerint már csak a szállásra fogunk elbuszozni. Rohantunk is vissza a járműre, hogy minél előbb ott lehessünk.

Megérkezésünkkor, mikor már jócskán alkonyodott, elosztották a csapatot 4 részre, és elfoglaltuk a falu különböző pontján lévő szállásokat. Ezeket a szállásokat egy-egy családi ház felújításával hozták létre. Ugyan a külseje nem volt annyira modern, így

aggódtunk egy kicsit, hogy milyenek lesznek a szobák, viszont mindannyiunkat megnyugvással töltött el, hogy nagyon szépek voltak. Sok tanakodás után végül elrendeztük a szobabeosztást, és gyorsan lerohantunk a földszintre vacsorázni. Többen rosszul lettek a busz folytonos zötykölődése miatt. Így míg mások jóízűen falatoztak, én ezt az időt az udvaron töltöttem, ahol egy nagyon aranyos kiscica osztotta meg velem a társaságát. Vacsora, kipakolás és mosakodás után átszöktünk egymás szobájába, a tanáraink figyelmeztetése ellenére. Így a korai lefekvés elég későre csúszott.

A másnapra való ébredést nem is nagyon lehet mihez hasonlítani. Mindenki félig kába állapotban kelt fel az ébresztőóra barátságatlan hangjára, enyhén szétálló, kócos hajjal és erős fáradtsággal. Nagy nehezen rászántuk magunkat arra, hogy kibújjunk a takaró alól, kezünkbe fogjuk a fésűt és átmenjünk a barátaink szobáiba.

Ahogy kiléptem a két lakrészt összekötő teraszra, azon nyomban fénysebességgel csaptam be az ajtót, s iszkoltam vissza a szobámba, ahol barátnőm kikerekedett szemekkel meredt rám, magyarázatra várva. Én meg csak dideregve, tagoltan annyit bírtam kinyögni, hogy hi-i-de-eg v-van. Mivel hegyek közt voltunk, a napi hőmérséklet elég alacsony volt. Igen sok réteg ruhát aggattunk magunkra, s ismét kiléptünk a teraszra. A reggeli napfény megvilágította a szállással szemben lévő hegyet. Mintha egy mesebeli hegyet bámultunk, s fotóztunk volna.

Reggeli után ismét felszálltunk a buszra, s az úticélon tanakodtunk. Nem is sejtettük, hogy tanáraink hova visznek éppen. Hamar kiderült, hogy Kolozsvár városának felfedezésével kezdjük. Mikor leszálltunk a buszról, meglepődve konstatáltuk, hogy egy temető a napunk első úticélja. Ott mindenki felmerült a kérdés, hogy most azért vagyunk itt, mert egy nap után a tanárainknak elege lett belőlünk és itt akarnak megszabadulni tőlünk, vagy csak van valami érdekessége a hatalmas helynek. Megtudtuk, hogy a Házsongárdi temetőben nagyon sok híres magyar tudós, művész sírhelye található. Kiválasztottunk mi is egyet és a temető térképét felhasználva felkerestük.

Ezek után céltudatosan elindultunk a következő állomáshoz, a Kolozsváron található Szent Mihály templomhoz. Jó pár órát bökláztunk a városban, megnézve Mátyás király szobrát és szülőházát és a Farkas utcai templomot. Ekkorra a csapat kezdett már fáradni, így a figyelmünk nem mindig az idegenvezetőnkre irányult, hanem a társaink bohóckodására. Ennek ellenére kitartóan sétáltunk el a Babes- Bolyai Tudományegyetemhez, ahol még több tudnivalót paszíroztak a fejünkbe. Minden templomlátogatásnál elmagyaráztak egy csomó hasznos és kevésbé hasznos információt, majd elengedtek bennünket, hogy nyugodtan fotózzunk. Volt jó pár ember, akinek emiatt fogyott el a tárhelye a telefonjában.

Szerencsére mindenki túlélte napunk első megállóját. A buszon mindenki kapott egy túlélő csomagot, ami 2db szendvicset, 1db süteményt, 1db almát és 1db vizet tartalmazott. Minden nap kaptunk ilyen csomagot. Mondanom se kell, majdnem mindenki a sütemény elfogyasztásával kezdte az étkezést. Pár tanárunk nem kérte ezt az édes finomságot, de szerencsére Lovas Zoli bácsi vállalkozott eme hősie feladatra, hogy elfogyasztja. Hisz annak "a kupolának nőnie kell." Elhagytuk a várost és a dombok között a tordai sóbánya felé vettük az irányt. Ezt mindenki izgatottan várta, s mi sem bizonyíthatja jobban az izgalmat, mint a hangoskodás. Míg utaztunk, mindenki elmesélte a maga kis sztoriját arról, ami az este történt. Ekkor fiúk-lányok veszekedés nélkül hallgatták meg egymást. Igazi csodának mondható. Mivel majdnem egy teljes hétig voltunk összezárva és már az első napon kifogytunk a témákból, amit a lányok a lányokkal, és a fiúk a fiúkkal folyattak, ezért kénytelenek voltunk egymással beszélgetni. Ennek következménye az lett, hogy egészen megkedveltük egymást. Kiseb- nagyobb csapatokban vegyesen beszélgettünk.

A megkérdezett emberek többsége a sóbányát szavazta a legizgalmasabb helynek, ahol jártunk. No meg persze az azt követő mesés tordai hasadékot. Lent a mélyben több órán át voltunk, ahol meglepő módon mindenki érdeklődve hallgatta a bánya történetét. A mesélés mellett még nagyobb izgalomba hozta a vízhangterem a csapatot. Abban a teremben mindenki egyszerre elüvöltötte magát, s pillanatokkal később meghallottuk a hangunk ismétlődését. Emellett hatalmas élmény volt, hogy megkóstolhattuk a sót, persze miután a bányában dolgozó idegenvezető engedélyt adott rá. Miután mindenki elfanyalodott arccal tudta meg, hogy a bányában lévő só legalább tízszer erősebb, mint az otthoni konyhasó, az idegenvezető

nevetve hozzátette, hogy az csak enyhén mérgező. Erre mi csak egy kicsit néztünk gyilkos tekintettel a mosolygó felnőttekre.

Miután pár óra múlva még mindenki élt, és órákat töltöttünk a bánya élményzónájában, ahol óriáskerék, minigolf, ringlispól, bowling és persze szuvenírbolt is volt, utána lifttel felmentünk a felszínre, hogy elmenjünk a hasadékhoz. Nem volt túl messze a bányától, úgyhogy alig tudtunk cipőt cserélni a sziklamászáshoz. Akkor is kisebb csapatokra osztódva haladtunk a gyönyörű hasadékban. Elképesztő látványt nyújtott a patak, ami keresztülzselte a hasadékot. Sajnos kevesebb időt tölthettünk ott, mivel az egyik évfolyamtársunk, szabályt szegve haladt a néhol életveszélyes részeken. Így visszafordultunk, s a buszhoz mentünk. Hihetetlen gyorsasággal telt el az a nap. Visszamentünk a szállásra, ettünk, én ismét a cicát simogattam, s már készültünk volna a szökésre, amikor váratlanul bejelentették, hogy van még egy program. A közeli templomba mentünk, ahol egy vicces előadást hallgathattunk végig az erdélyi költők műveiről Marosán Csaba kolozsvári színész előadásában. Az előadást hallgatva el is feledkeztünk arról, hogy mennyire fáradtak voltunk és hogy mennyire fáztunk. Ezt a késői programot nem bántuk meg. Ezek után sikítva rohantunk vissza a szállásra, aludni.

Másnap, a reggeli után Torockószentgyörgy híres várába látogattunk, de még előtte egy múzeumban jártunk Torockón, amit 5 perc alatt körbepillantottunk, és aki szuvenírt akart volna vásárolni, az már akkor megtehetette. A falu egyébként gyönyörű volt. Megtudtuk, hogy ez az a hely, ahol kétszer kell fel a nap. Hiszen a falu határában áll a Székelykő. Ez után kaptunk másfél órás szabadságot, hogy elköltsük pénzünket, és kipróbáljuk a külföldi finomságokat. Amint az idő letelt, visszazálltunk a buszba, és az újonnan kapott uzsonnát eszegetve kihajtottunk a faluból. A vár felé közeledve mindenki a szikla gyönyörűségén csodálkozott.

Amint a falu szélére értünk, kiszálltunk a járműből, és megindultunk a vár felé, ahova nem keveset kellett sétálnunk, így a csapat kisebbik része mindig megvárta társát, s közben aggódva kérdezgette jóllétéről. Ebbe persze a tanárok is beszálltak, ezért ők poénokkal feldobva a fáradságot, próbálták minket lenyugtatni.

A várba páran megpróbálták levágni az utat, hisz rövidebb, viszont meredekebb út is vezetett a vár bejáratához.

Amint felértünk, mindenki pihent egyet, majd a bástyába bemászva szembesültünk egy nyesttel, aki, amint meglátott minket, kifutott a helyről. Ezek után még egyet gyönyörködtünk a tájon, majd visszamentünk a buszhoz.

Nagyenyeden a híres kollégium megtekintése következett. A nagyenyedi két fűzfánál megemlékeztünk az elesett 30 diákról, majd hallgattunk egy hosszú történetet a kollégiumról is. Az iskola

egyik tanára nagyon lelkesen mutatta meg nekünk az iskolát, beszélt a híres elődökről, akik itt tanultak, mint például Kőrösi Csoma Sándorról. Megnéztünk egy kis múzeumot, meghúzhattuk a tanítás végét jelző harangot. Szóval nagyon családias és baráti fogadtatásban volt részünk, de nem maradhattunk tovább, mert el kellett jutni a következő városba, Gyulafehérvárra.

Gyulafehérváron ellátogattunk a Szent Mihály Székesegyházba, ahol Hunyadi János sírja is található. Sajnos otthagytam a telefonom, ami után aggódva kutatott legtöbbszörünk. Amikor megtudtuk, hogy a már bezárt templomban maradt a készülék, az idegenvezetőnk felhívta a gondnokot, hogy ha láttak egy leírásra hasonló telefont, azt postán, minél előbb küldjék vissza gazdájának. Sétáltunk a Székesegyház környékén a várban. Megnéztünk a Batthyáneumot is, amely egy hatalmas, tudományos gyűjtemény Gyulafehérváron. Majd kaptunk egy kis szabadidőt, hogy mi is nyugodtan tudjunk nézelődni.

A hosszú nap végén az új szállásunkra – Csernakeresztúrra - utaztunk, ahol megismerkedtünk egy vendéglátó családdal. A finom vacsora után mindenkit elkísértek szállásukra, ami ebben az esetben is különböző házakban volt. Mint ahogy az előző szálláson egy macskát, itt mi egy kutyát szereztünk. Az aranyos kis jószág mindenkit öröközővel fogadott. A hosszú nap után mindenki ágyba feküdt, és vagy beszélgettek, vagy filmet, vagy a szemhéjukat nézték belülről. Így telt el a harmadik nap is Erdély csodálatos városaiban.

A negyedik napi reggelink elfogyasztása után elbuszoztunk Vajdahunyadra, ahol megtekintettük a Várak királyát. Amint átléptük a biztonsági kapukat, egyből egy hídon találtuk magunkat. Mindenki nézelődve sétált a fából és kőből készült szerkezeten. Amint a híd végéhez értünk, beérkeztünk egy nyitott udvarba, ahol körbetekintve megtekinthettük a vár sajátos szépségét. A különböző helyiségek óriásiak voltak, így nem rövid idő volt körbe nézni a várban. Először egy fegyver- és páncélzat kiállítást jártunk körbe, majd felmentünk Szilágyi Erzsébet hálószobájába, ahol hallhattunk egy rövid beszámolót a szoba történetéről. Ezután körbejártuk a bástyákat, majd egy kis szünet után kimentünk a várból, és a pénztár előtti kisebb butikokban lévő szuvenírokból vásárolhattunk. Erre volt fél óránk, de a kevés idő ellenére többen is egy-egy ételáruhoz is elmentek, és bőségesen megebédeltek.

A vár látogatás után egy botanikus kertbe, a Piski arborétumba vezetett utunk, ahol 4 macska, és egy nagy telek fogadott minket. Nem sok időt kaptunk a körbetekintésére, de kisebb csoportokban eltűnve a kertben beszélgettünk, és tárgyaltuk ki a nap történéseit. Páran úgy gondolták, érdemes lenne megviccelni a másikat, így elbújva kiabáltak, és vártak arra, hogy barátaik odaérjenek, és eszeveszetten keresni kezdjék őket. Mivel az idő szűkös volt, lassan visszaindultunk a találkozási ponthoz, és tanárainkat várva macskáztunk egyet.

Amint a tanáraink is visszaértek, újra útnak indultunk, és a feredőgyógyi vízeséshez kirándultunk. Ott mindenki szusszant egyet, miközben megtekintette a természeti látványosságot, majd a nap fénypontjaként megtekintettük Déva várát, ahova egy felvonó segítségével mentünk fel. Így kisebb csoportokra osztódva, tanárokkal együtt lassan megindultunk a hegy tetejére. Mivel sokat kellett várni, legtöbbször a tájban gyönyörködtek, de voltak olyanok is, akik templomokat számoltak. Amint az egész csapat fent volt a hegyen, megindultunk, hogy körbejárjuk a várat, így a bástyák mentén sétálgatva újra elvesztünk a táj szépségében. Amint befejeztük a körbejárást, újra beszálltunk a felvonóba, de most lefelé utaztunk. Amint leértünk, mindenki visszaroht a buszba, hisz már így is késésben voltunk a következő programról, ami nem volt más, mint meglátogatni a Dévai Szent Ferenc Alapítványt. Áadtuk a magunkkal hozott adományokat, bízva abban, hogy ezzel is segíteni tudjuk az itt élő fiatalokat.

Az említett helyen részünk volt meghallgatni egy fiatal lány előadását, aki elmesélte nekünk az ottani rendet, és az épület történetét. Az előadás végén páran elkérték a lány elérhetőségeit, majd visszasétálva a buszba, visszautaztunk a szállásunkra, ahol nagyon finom vacsorával fogadtak minket. Az étel elfogyasztása után mindenki elment a szállására, és pakolni kezdett. Ezután jöhetett a jóízű alvás, viszont nem mindenki számára.

Én és a szobatársam, a szomszédban alvó hetedikesekhez mentünk, és negyed 11-ig beszélgetve és röhögcsélve társalogtunk, addig a pillanatig, amíg egyik kísérőtanárunk idegeit fel nem húztuk. Mivel az említett tanárnak, tízpercenként megzavartuk a pihenését, így lejöve hozzánk, egyből bejött a szobába. Míg én az egyik hetedikes takarója alatt voltam, addig szobatársam az ágy alatt. A tanár első kérdése ez volt: „Ki van az ágy alatt?”

Ekkor mindannyiunkból nevetés tört ki, majd egy fejmosás után, a tanárunk elhagyta az emeletet. De mi nem bírtunk csendben maradni, ezért ugyanúgy folytattuk a nevetést, de most felkészültünk, és amikor mozgást hallottunk, lekapcsoltuk a lámpát, és csendben maradtunk. Ez fél 12-ig tartott, amikor is sokunk kissé megijedt az egyik zárt ajtóból jövő fény villogásától. Ezt is gyorsan leküzdöttük, majd megbeszéltük a szobatársammal, hogy még korán reggel visszamegyünk a szobánkba, hogy ne kapjunk leszidást a kései fentmaradásért, és az átszökésért sem. Így míg én négy órakor visszamentem a szobánkba, addig a szobatársam már két óra fele visszaköltözött. A legijesztőbb az egészben az volt, hogy amikor én visszamentem a szobánkba, a mosdóból sípoló hang kezdett el kiabálni. Míg én azt hittem, hogy beindult rám a riasztó, addig Zoé, a szobatársam boldogan aludt. A hangzavar ellenére is sikerült elaludnom, így két óra múlva a kelés nem volt annyira korán nekem.

Az utolsó napunk reggelén mindenki megreggelizett, majd elköszönve a vendéglátóinktól, jópáran még elfutottak finom lekvárt venni. Amint visszaértünk a buszhoz, egyből elindultunk az első megállónkhoz, méghozzá Marosillyére, Bethlen Gábor szülőházához. Ott először egy történetet hallhattunk, minek

Az utolsó napunk reggelén mindenki megreggelizett, majd elköszönve a vendéglátóinktól, jópáran még elfutottak finom lekvárt venni. Amint visszaértünk a buszhoz, egyből elindultunk az első megállónkhoz, méghozzá Marosillyére, Bethlen Gábor szülőházához. Ott először egy történetet hallhattunk, minek

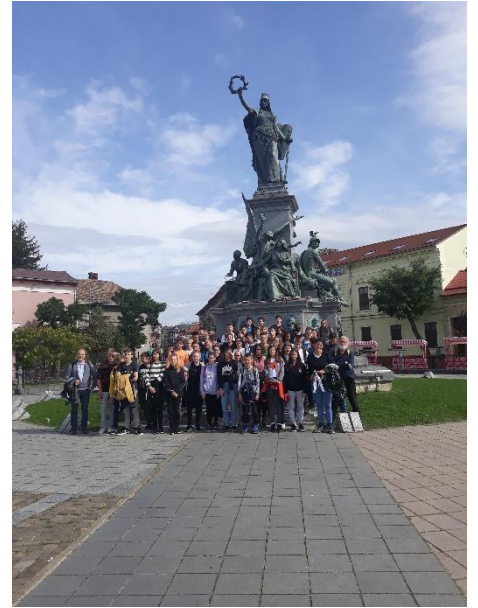
következtében a gyerekek közül páran bevállalták a korabeli ruhák felhúzását. Amint ez megvolt, kaptunk szerepeket, és visszamenve a közönséghez az ottani vendéglátónk a történet mesélésébe fogott. Amikor elhangzott a kártyánkon lévő név, az illetőnek fel kellett állnia, ezzel megmutatva, hogy ő az, akiről éppen szó esik. Ezután lementünk a földszintre, és megnéztünk egy rövidke dokumentumfilmet, majd kimenve az épületből, megvizsgáltunk egy térképet.

Ezek után, meglátogattuk Máriaradnán a kegytemplomot,

ahol körbenéztünk, majd ezután elindultunk Aradra, megtekinteni és megkoszorúzni a Szabadság szobrot. A szobor előtt nem volt elhanyagolható a csoportkép, ezért leültünk a lépcsőre, és a hatvanezredik közös kép után kaptunk másfél órát, hogy egyedül körbe tekintsünk a városban. Többen elmentek ebédelni, vagy vásárolni, míg én és Zoé pénzt váltottunk, majd leülve a főtérrre megettük a maradék ételünket is. Az idő elteltével mindannyian visszaszálltunk a járműbe, és elindultunk haza, de előtte még elbúcsúztunk idegenvezetőnkől. Zoli bácsi leszállt a buszról, mi meg megindultunk a határ felé. Újra. A hazafele úton még egyszer megálltunk egy benzinkútnál, ahol mindenki elköltötte a maradék pénzét.

Ezzel az erdélyi kalandunk véget is ért. A határon szinte átsuhantunk és pár óra buszozás után örömmel öleltük át rég látott családtagjainkat. Hiába, mindenütt jó, de legjobb otthon.

Köszönjük a lehetőséget, az élményeket nem felejtjük! Akinek pedig lehetősége van rá, keresse fel ezt a szép és magyar történelmi emlékekben gazdag vidéket!

Karvaly Sára és Kánnai-Nagy Zoé 8.b